

Arrest

nr. 75 293 van 16 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CARPENTIER, die loco advocaat J. LAMMERTYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 augustus 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Op 7 september 2011 wordt verzoeker via brief uitgenodigd voor interview in kader van zijn asielaanvraag. Tevens wordt verzoeker op de hoogte gesteld van het feit dat – indien hij geen gevolg geeft aan de oproeping of het verzoek om inlichtingen binnen de vijftien dagen na verzending van de brief – hij geacht wordt afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

1.3. Op 5 december 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dit gelet op de afstand van verzoeker van zijn asielaanvraag. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hij verblijft in het land zonder houder te zijn van de bij artikel van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum (…)”

1.4. Op 20 december 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Als gevolg van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient de overheid eveneens de feitelijke gegevens te vermelden op grond waarvan zij meent één van de weigeringsgronden in art. 7 Vreemdelingenwet te kunnen invoeren.

In casu wordt vermeld: “geen geldig paspoort en geen geldig visum.”

Het doel van de motiveringsplicht ligt er echter in om de betrokkene duidelijkheid te bieden over de motivatie en redenering achter de beslissing in kwestie:

“De (...) motiveringsplicht strekt ertoe om de bestuurde een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij, ten aanzien van die motieven, in staat is om met kennis van zaken voor zijn rechten op te komen.” (R.v.St. (12e k.) nr. 164.445, 7 november 2006, NjW 2007, afl. 173, 933, noot LUST, S. — eigen onderlijning)

Er wordt weliswaar een grondslag aangeduid doch deze is geenszins afdoende. Zij laat geen enkele transparantie toe omtrent de beoordeling.

Verzoeker was zich op geen enkel moment bewust dat hij geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

Dit werd hem ook niet meegedeeld, waardoor verzoeker er van uit ging dat zijn verblijfsmachtiging lopende de asielprocedure nog geldig was.

Verzoeker kan dan ook niet afleiden uit het bevel om het grondgebied te verlaten, waarom zijn machtiging niet meer geldig was.

Er werd dus niet afdoende gemotiveerd is op basis waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd.

Opdat een motivering afdoende zou zijn, moet de beslissing in het licht van de vermelde motieven als redelijk voorkomen en moet het criterium deugdelijk worden toegepast.

“Onder afdoende motivering van de bestuurshandeling moet iedere motivering worden verstaan die de betrokken beslissing redelijkerwijze grondt (art. 62 Vreemdelingenwet).” (Cass. (2e k.) AR P.05.0190.F, 9 maart 2005 (V.D.L.), Arr. Cass. 2005, afl. 3, 564)

“Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr.2684 dd. 16 oktober 2007, www.vmc.be)

De concrete motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten bedraagt in casu niet meer dan enkele korte zinnen.

Voor een dermate ingrijpende beslissing die het leven van verzoeker op zijn kop zet, is het onaanvaardbaar dat twee zinnen in de vorm van een stijlformule afdoende motivering zijn. De motivering is dus allesbehalve evenredig aan het gewicht van de genomen ingrijpende beslissing. Derhalve dient een schending weerhouden te worden van de Wet van 29 juli 1991.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens bevat de

beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten: *“hij is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”*.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd op welke basis het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven werd.

De Raad merkt op dat het motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

Er wordt opgemerkt dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing geenszins betwist. Verzoeker voert argumenten aan dat hij zich op geen enkel moment bewust was dat hij geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag en dat dit hem niet werd meegedeeld. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker op 12 augustus 2011 in bezit werd gesteld van een bijlage 26 ingevolge zijn asielaanvraag. Uit deze bijlage 26 blijkt dat verzoeker op 10 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord werd en dat hem tevens gevraagd werd terug te komen op 13 oktober 2011. Via deze bijlage werd verzoeker er tevens van in kennis gesteld dat: *“Indien hij/zij binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of verzoek om inlichtingen, hij/zij geacht wordt afstand gedaan te hebben van zijn/haar asielaanvraag.”* Verzoeker kan aldus moeilijk voorhouden niet op de hoogte geweest te zijn van de gevolgen verbonden aan het verzaken in te gaan op de oproeping om op 13 oktober 2011 zich opnieuw naar de Dienst Vreemdelingenzaken te begeven. Uit het administratief dossier blijkt dat – nu verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor 13 oktober 2011 – verzoeker op 5 december 2011 geacht werd afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag. Derhalve vermocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vaststellen dat verzoeker zich bevindt in een situatie die door artikel 7 van de Vreemdelingenwet gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn.

De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Een gedwongen uitwijzing (naar welk land dan ook) kan eveneens gezien worden als een miskenning van art. 3 E.V.R.M. en meerbepaald als een onmenselijke behandeling, gelet op het verstrijken van de redelijke termijn en gelet op het psychisch lijden, enkel en alleen veroorzaakt door de uitwijzende staat. Deze vrees is reëel en blijft behouden, zelfs en indien wordt voorgehouden dat verzoeker niet verplicht is terug te keren naar diens land van herkomst.”

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.4.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.4.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.4.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.4.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepast tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.4.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker nalaat om op enige concrete wijze aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Verzoeker beperkt zich immers tot het louter stellen dat *“Een gedwongen uitwijzing (naar welk land dan ook) kan eveneens gezien worden als een miskennis van art. 3 E.V.R.M. en meerbepaald als een onmenselijke behandeling, gelet op het verstrijken van de redelijke termijn en gelet op het psychisch lijden, enkel en alleen veroorzaakt door de uitwijzende staat”* en *“deze vrees is reëel en blijft behouden, zelfs indien wordt voorgehouden dat verzoeker niet verplicht is terug te keren naar diens land van herkomst”*, zonder zijn stelling op een concrete wijze te staven. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER